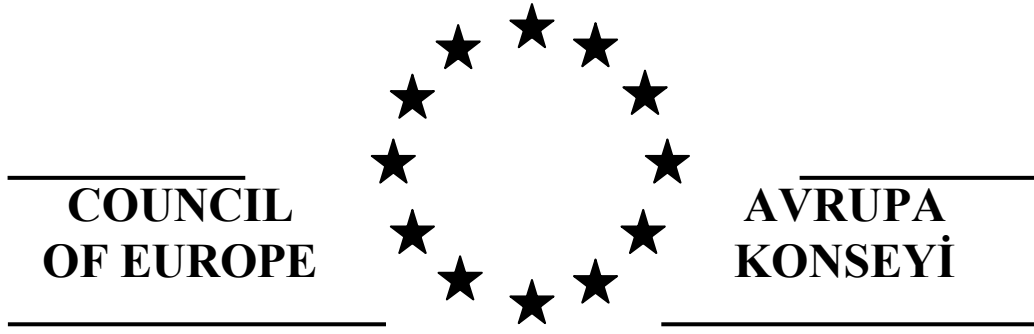

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

AYHAN ERDOĞAN – TÜRKİYE

(Başvuru no. 39656/03)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

13 Ocak 2009

İşbu karar AIHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Bu dava, T.C. vatandaşı Ayhan Erdoğan (“başvuran”) tarafından Türkiye Cumhuriyeti aleyhine, 17 Eylül 2003 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme’nin (“Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AIHS”) 34. maddesi uyarınca yapılan 39656/03 numaralı başvuru sonucu görülmektedir.

Başvuran İstanbul Barosu avukatlarından Ş. Özdemir tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

DAVANIN KOŞULLARI

1952 doğumlu başvuran İstanbul’da ikamet etmekte ve avukatlık yapmaktadır.

Başvuran, belirlenemeyen bir tarihte, müvekkili O.M. adına, İstanbul İdare Mahkemesi’nde, Ümraniye Belediye Başkanlığı tarafından 10 Aralık 1997 tarihli *Akit* gazetesinde ilanı verilen, 49 kişinin işe alınması için yapılacak sınavın durdurulması ve iptali için dava açmıştır. Başvuran dilekçesinde, diğer hususlar meyanında, 13 Haziran 1994 tarihinde işten çıkarılan 137 işçiden 111’inin idare mahkemesinde açtıkları davayı kazandıklarını, ancak buna rağmen görevlerine geri dönemediklerini ifade etmiştir. Başvuran bununla ilgili olarak, belediyenin işçilerden 20’sini, yer olmadığı gerekçesiyle belediyeдеki görevlerine geri döndürmediğini belirtmiştir. Geri kalan 91 işçi ise, 1 günlüğüne işe başlatılmış, ardından yeniden işten çıkartılmışlardır. Başvuran, 30 Mart 1997 tarihli aynı gazetede 49 işçinin alınacağı sınavın ilan edilmesiyle ilgili, belediye hakkında derdest durumda diğer bir dizi idari kovuşturma olduğu halde, belediyenin boş kadroları doldurmayı amaçladığından ve müvekkili de dahil olmak üzere işten çıkarılan işçiler lehine olan mahkeme kararlarının uygulanmasını imkansız hale getiren bu yeni sınav ilanını vermesinden şikayetçi olmuştur. Ayrıca iş ilanının *Akit* gazetesinin aynı gün İstanbul’da dağıtılan normal baskısında değil, yalnız *Refah Partisi*’yle bağlantısı olan çeşitli derneklere dağıtılan sayısında yayımlandığını iddia etmiştir.

Ümraniye Belediye Başkanı ve Refah Partisi üyesi Bingöl 24 Nisan 1998 tarihinde, başvuran hakkında, şerefine ve namusuna ciddi saldırılar gerçekleştirdiği gerekçesiyle tazminat davası açmıştır.

Üsküdar Asliye Hukuk Mahkemesi’nde (bundan böyle “Üsküdar Mahkemesi” olarak anılacaktır) görülen dava sırasında, başvuranın mahkemeye sunduğu, dava konusu sözlerin çözümlenmesi için bilirkişi görevlendirilmesi ve birkaç tanığın dinlenmesi talepleri reddedilmiştir. Başvuran, yazılı görüşlerinde, diğer hususlar meyanında, ifadelerinin Bingöl’e karşı saldırı teşkil etmediğini, yalnızca görüş teşkil ettiğini, Bingöl’ün son beş yılda yasalara, Anayasa’ya ve ahlaka ne derece uygun hareket ettiğine ilişkin belgeler bulunduğunu ileri sürmüştür. Bingöl’ün, belediye başkanı olarak icraatlarıyla ilgili bazı suçlamalardabulunmuş, Bingöl ve yönetiminin pek çok kez medyanın odağı olduğuna atıfta bulunmuştur. Başvuran, dava konusu sözleri, savunma görevini ifa ederken kullandığını, Bingöl’e hakaret etme amacı

gütmediğini ifade etmiştir. Davacı için “zalim” sözünü, işten çıkarmaların 137 müvekkilinin hayatı üzerinde ciddi olumsuz etki yaratması nedeniyle kullanmıştır. “Yobaz” sözünü tahammülsüz kimseye atıfta bulunmak için kullanmıştır. Bu bağlamda, başvuran, Anayasa Mahkemesi’nin *Refah Partisi*’ni kapatmaya karar verdiğinde sunduğu gerekçelere de atıfta bulunmuştur. Başvuran ayrıca davacıyı ulusal mahkemelere yalan ifade vermek ve yanlış yönlendirmekle de suçlamıştır.

Bingöl, yazılı görüşlerinde, diğer hususlar meyanında, başvuranın suçlamalarının yanlış ve temelsiz olduğunu, hakaretamiz sözlerini Üsküdar Mahkemesi’nde de yinelediğini ve kişiliğine yönelik bu saldırının nesnel tartışmanın ölçü ve sınırlarını aştığını ileri sürmüştür.

Üsküdar Mahkemesi 27 Eylül 1999 tarihinde başvuranın Bingöl’e, karar tarihinde geçerli olan yasal faiz oranıyla beraber 2.500.000.000 Türk Lirası (TL - yaklaşık 5.200 Euro [EUR]) ödemesine karar vermiştir. Üsküdar Mahkemesi, başvuranın kullandığı *yobaz* sözcüğünün “dini inançları diğer kimselere rahatsızlık verecek boyutta olan” “tahrikçi, kaba ve yapmacık” kişi anlamına geldiğini belirtmiştir. Sözcük günlük hayatta “itici, cahil ve kaba” kimseleri tanımlamak için kullanılır. Her koşulda, bütün olarak değerlendirildiğinde, başvuranın yazılı görüşünde sert ve ağır bir dil kullanılmıştır. Üsküdar Mahkemesi’ne göre, başvuranın belediye başkanına hakaret etme niyetinin olup olmaması önemli değildir; önemli olan, halkın bu sözleri nasıl yorumlayacağıdır. Nihayetinde Bingöl bir milyon nüfuslu bir bölgenin belediye başkanı seçilmiştir. Başvuran karara itiraz etmiştir.

22 Şubat 2000 tarihinde, Yargıtay 4. Hukuk Dairesi’nde görülen duruşmada, Üsküdar Mahkemesi’nin 27 Eylül 1999 tarihli kararını, diğer hususlar meyanında, başvuranın tanıklarının dinlenmediği gerekçesiyle oy çokluğuyla bozulmuştur. Daire başkanı karşı oy kullanmıştır.

Üsküdar Mahkemesi, 14 Aralık 2000 tarihinde, başvuranın tanıklarının dinlenmesinin ve idare mahkemesinin dava dosyasını incelenmesinin sonucu değiştirmeyeceği kanısıyla 27 Eylül 1999 tarihli kararında ısrar etmiştir. Başvuran yine itiraz etmiştir.

Yargıtay Hukuk Genel Kurulu 20 Mart 2002 tarihinde itirazı reddetmiş ve Üsküdar Mahkemesi’nin 27 Eylül 1999 tarihli kararını onamıştır. Mahkeme, diğer hususlar meyanında, Bingöl’ün yönettiği belediyenin bazı mahkeme kararlarını uygulamadığı konusunda tarafların mutabık olduğunu kaydetmiştir. Öte yandan, başvuranın idari kovuşturma sırasında kullandığı sözlerin meşru bir dayanağı olup olmadığının ve bu sözlerin Bingöl’ün kişisel haklarına bir saldırı teşkil edip etmediğinin belirlenmesi gerekmektedir. Bu bağlamda, başvuranın “yobaz”, “zalim” ve “hukukun üstünlüğüne saygısı olmayan” sözlerini kullanarak nesnel tartışmanın ölçü ve sınırlarını aştığı sonucuna varmıştır. Başvuran Bingöl’ün kişisel haklarına saldırmıştır. Belediye başkanının sorumlu tutulduğu, mahkeme kararının uygulanmaması durumunun, yaptırımlarının da kanun yoluyla belirlendiği ve bunun, başvuranın yasal azami sınırları aşması ve sözkonusu sözleri kullanması için geçerli bir neden olamayacağı değerlendirilmiştir. Son olarak, tanıkları dinlemek ve idare mahkemelerinde görülen davaların dosyalarını incelemek sonucu değiştirmezdi. Ayrıca Yargıtay Hukuk Genel Kurulu, davayı, başvuranın tazminat meblağının haddinden yüksek olmasına ilişkin şikayetinin incelenmesi için Yargıtay 4. Hukuk Dairesi’ne iade etmeye karar vermiştir. Başvuranın bu kararın incelenmesine ilişkin talebi 24 Nisan 2003 tarihinde reddedilmiştir.

Başvuran 9.627.000.000 TL (yaklaşık 5.637 EUR¹) borcu 27 Şubat 2003, 20 Mart 2003 ve 8 Mayıs 2003 tarihlerinde olmak üzere üç taksitte ödemiştir.

HUKUK

I. AİHS’NİN 10. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuran, AİHS’nin 10. maddesi ihlal edilerek, avukat sıfatıyla söylediği sözler nedeniyle tazminat ödemeye mahkum edildiğinden şikayetçi olmuştur.

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

AİHS’nin 35. maddesinin 3. fıkrası çerçevesinde başvurunun geri kalanının dayanaktan yoksun olmadığını kaydeden AİHM, ayrıca başka bir gerekçe altında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadığını tespit eder. Bu nedenle başvuru kabuledilebilir niteliktedir.

B. Esas

1. Tarafların savları

Hükümet, başvuranın ifade özgürlüğü hakkına yapılan müdahalenin, Borçlar Kanunu’nun 49. maddesiyle Türk Ceza Kanunu’nun 24. maddesine dayandığını, bu nedenle “yasayla öngörülmüş” olduğunu belirtmiştir. Üstelik müdahale, başkalarının hak ve itibarını korumak yönünde meşru bir amaç gütmüştür. Hükümet ayrıca müdahalenin gerekli olduğunu ileri sürmüştür. Bu bağlamda, Devletin takdir payına bağlı olarak, davanın olaylarını incelemiş olan ulusal mahkemelerin Bingöl’ün şöhreti ile başvuranın ifade özgürlüğü arasındaki gerçek bir denge kurduğu kanısındadır. Hükümet başvuran hakkında ceza davası açılmadığına işaret etmiştir.

Başvuran Hükümet’in savlarına itiraz etmiştir. Özellikle davaya konu ifadelerin Bingöl’e hakaret amacı taşımadığını, savunmanın bir parçası olarak adli takibat sırasında söylendiğini öne sürmüştür. Başvuran Hükümet’in altını çizdiği sözcüklerin rastgele seçilmediğini belirtmiştir. Bu bağlamda, Bingöl’ün hukukun üstünlüğünü hiçe sayarak mahkeme kararlarına uymayı reddettiğine işaret etmiştir. “Zalim” sözcüğü Bingöl’ün müvekkillerini içine düşürdüğü zor durumu vurgulamak için, “yobaz” sözcüğü ise tutucu anlamında kullanılmıştır. Bu bağlamda başvuran, Bingöl’ün, irticai eylemleri nedeniyle Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılan bir partiye üye olduğunu kaydetmiştir. Son olarak, dava konusu ifadeleri içeren dilekçesinin basında yer almadığını, ulusal mahkemelerdeki dosyalarda bulunduğunu vurgulamıştır.

¹ Bu meblağ, enflasyon göz önünde bulundurulduğunda, kararın kabul edildiği tarihte 8.300 EUR’ya tekabül etmektedir.

2. AİHM'nin değerlendirmesi

Başvuranın ifade özgürlüğüne “başkalarının şöhret ve haklarının” korunması amacıyla yasayla öngörölmüş bir müdahalede bulunulduğu konusunda tarafların bir itirazı bulunmamaktadır. AİHM de başka türlü bir sonuca varmak için neden görmemektedir.

Bundan sonra müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olup olmadığına karar vermek gerekmektedir. Bu noktada, AİHM, 10. maddeye ilişkin kararlarında yerleşmiş temel ilkelere dayanmaktadır (özellikle bkz. *Nikula - Finlandiya*, 31611/96; *Pakdemirli - Türkiye*, 35839/97; *Cumpăna ve Mazăre - Romanya* [BD], 33348/96; *Steur - Hollanda*, 39657/98 ve *Lindon, Otchakovsky-Laurens ve July - Fransa* [BD], 21279/02 ve 36448/02). Mevcut davayı bu ilkeler ışığında inceleyecektir.

AİHM, denetleyici görevini ifa ederken, başvuranın ifade özgürlüğüne yapılan müdahalenin davanın bütünü, ilgili ifadeler, bu ifadelerin söylendiği ortam ve durumun içinde olan kişilerin özel koşulları ışığında incelenmesi gerektiğini yineler (bkz. *Feldek - Slovakya*, 29032/95). Davanın olaylarına ilişkin, bir yanda Bingöl'ün şöhret ve haklarının korunması gerekliliği, öte yanda başvuranın avukat sıfatıyla ifade özgürlüğünün korunması arasında olması gereken adil dengenin gözetilip gözetilmediğinin ortaya konması gerekmektedir (bkz. *mutatis mutandis*, *Kyprianou - Kıbrıs* [BD], 73797/01).

AİHM'nin mevcut davada karar vermesinde olaylara ilişkin açıklama ile değer yargısı arasındaki ayrım özellikle etkili bir unsur olmuştur. Olguların varlığı ispatlanabilirken, değer yargısının gerçekliği kanıtlanamaz. Öte yandan, ifadenin bir değer yargısı taşıdığı durumlarda bile, dava konusu ifadeyi desteklemek üzere kullanılan ve hiçbir somut temele dayanmayan bir değer yargısı bile aşırı olabileceğinden, müdahalenin orantılılığı, dava konusu ifadenin yeterince somut bir temeli olup olmadığına bağlı olabilir (bkz. *Turhan - Türkiye*).

Üstelik AİHM, kamuya mal olmuş bir kişi sözkonusu olduğunda, bu kişi bilerek ve kaçınılmaz biçimde kamu kontrolüne tabi olacağından, kendisine yöneltilen eleştirilere özellikle daha toleranslı olması beklenmekle birlikte, (bkz. *Kuliś - Polonya*, 15601/02), bir siyasetçinin şöhretinin, tartışmalı bile olsa, AİHS'de öngörölen korumadan yararlanması gerektiğini yineler (bkz. *Lindon, Otchakovsky-Laurens ve July - Fransa* [BD]).

Öte yandan, AİHM'nin daha önce işaret ettiği üzere, baro üyelerinin mesleklerinin özel niteliği göz önünde bulundurulmalıdır. Bu kimseler, mahkemede görevli sıfatıyla, tutumlarıyla ilgili sınırlamalara tabidirler. Sağduyulu, dürüst ve vakur olmaları gerekir. Ayrıca, bir yargı alanından diğerine değişebilen özel hak ve imtiyazlardan da yararlanmaktadırlar (bkz. *Steur - Hollanda*) ki bunlar arasında mahkemede kullanılan ifadelerle ilişkin belirli bir serbestlik tanınması da yer almaktadır.

Mevcut davada başvuran müvekkili adına idare mahkemesine işçi alımının iptal edilmesi için belediye aleyhine bir dava açmıştır. Dava dilekçesinde iş ilanının yayımlanış biçimi ve bunun ardında yatan gerekçelerle ilgili suçlamalar bulunmaktadır. Başvuran ayrıca Bingöl'e hukuk tanımaz, zalim ve yobaz yakıştırmalarında bulunmuştur. Ulusal mahkemeler başvuranın ifadelerini, özellikle de “yobaz” sözcüğünün kullanımını Bingöl'ün kişisel bütünlüğüne hakaret olarak değerlendirmiş ve Bingöl'e tazminat ödenmesine karar vermiştir.

AİHM sözkonusu dilekçeyi ve ulusal mahkemelerin başvuranın ifade özgürlüğü hakkına yapılan müdahaleyi haklı göstermek için verdiği gerekçeleri incelemiştir. Başvuranın

müvekkilinin davasını savunma yönündeki mesleki gerekleri ile şahsi hakaretten korunmak isteyen siyasetçi Bingöl'e getirdiği eleştirileri özenle tartmıştır. Bu bağlamda AİHM, dava konusu dilekçede kullanılan, özellikle de ulusal makamların üzerinde durduğu, dil ve ifadelerin, kışkırtıcı ve kaba olduğu ve kanunen rencide edici olarak nitelendirilebileceği kanısındadır. Öte yandan bu ifadeler adli takibat sırasında hukuki temsilci sıfatıyla hareket eden başvuran tarafından ifade edilmiş ve bu takibatla ilişkili özel bir bağlamda ortaya konmuş değer yargılarıdır. Bu şekilde AİHM, bu sözlerin Bingöl'e karşı yapılan keyfi bir kişisel saldırı olarak yorumlanamayacağı sonucuna varır. Başvuranın ifadelerinin, hisleri de işin içine girdiğinde, belediye başkanının itibarını sarsmaya yönelik olduğu ortadadır. Öte yandan, AİHM, bu bağlamda, kabul edilebilir eleştirinin sınırlarının siyasetçiler söz konusu olduğunda, sıradan vatandaşla ilgili olduğundan daha geniş olduğunu yineler.

Üstelik, başvuranın değer yargıları, müvekkilinin haklarının doğal olarak kuvvetle savunulduğu bir araç olan dilekçede dile getirilmiştir. Bu nedenle, bu ifadeler, örneğin basında dile getirilen üçüncü taraf hakkındaki eleştirilerin aksine, mahkeme salonundan dışarı çıkmamışlardır. Bu bağlamda, AİHM, dava dosyasında söz konusu dilekçenin içeriğinin medyaya yansıtacağı yönünde bir risk olduğuna dair emare bulunmadığını gözlemler. Bu koşullarda, AİHM, başvuranın sözlerinin Bingöl'ün şöhreti üzerindeki - varolabilecek herhangi bir - olumsuz etkisinin bu nedenle sınırlı olduğu kanısına varır.

Bu nedenle AİHM, ulusal mahkemelerin davayı incelerken bu sözcüklerin yalnızca sözlükte geçen tanımlarını göz önüne aldıkları, bağlamla ve ifade ediliş biçimiyle bağdaştırmayı reddettikleri kanısındadır.

AİHM, yukarıda belirtilenler ışığında, başvuranın ifade özgürlüğüne müdahalenin, şikayet konusu müdahalenin “demokratik bir toplumda gerekli olduğunu” göstermeye yetecek gerekçelere dayandırılmadığı kanısındadır. Bu bulgular, AİHM'nin başvuranın davasında ödenmesine hükmedilen tazminat miktarının güdülen amaçla orantılı olup olmadığını belirlemek için incelemeye devam etmesini gereksiz kılmaktadır.

Bu nedenle AİHS'nin 10. maddesi ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

AİHS'nin 41. maddesine göre:

“Mahkeme işbu Sözleşme ve protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun bir surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder.”

A. Tazminat

Başvuran maddi tazminat olarak toplam 25.500 EUR talep etmiştir. Bu meblağ, faiziyle beraber, hakaret davasında başvuranın davacıya ödemesi gereken ve 25.000 EUR olarak tespit edilen meblağın günlük değeri ile dava sırasında meydana gelen yargılama giderlerine tekabül etmektedir. Ayrıca davanın neden olduğu sıkıntı ve hayal kırıklığının sonucu olarak 20.000 EUR manevi tazminat talep etmiştir.

Hükümet başvuranın taleplerine itiraz etmiştir.

AIHM, davanın koşullarında, başvuran, ulusal mahkemelerin kendisini ödemeye mahkum ettiği tazminat meblağına atıfta bulunduğundan, tespit edilen ihlal ile oluştuğu iddia edilen maddi zarar arasında illiyet bağı bulunduğu kanısındadır (bkz. *Busuioc - Moldova*, 61513/00). Öte yandan, başvuranın talep ettiği miktarın haddinden yüksek olduğu sonucuna varmıştır. Buna göre, AIHM, başvuranın 8.300 EUR maddi tazminat ödenmesine karar vermiştir.

AIHM, ulusal takibatlardan doğan masraflarla ilgili olarak, başvuranın talebinin tazminat davasında ödemek durumunda kaldığı mahkeme masrafiyle ilgili olduğunu ve 500 EUR ederindeki ilgili faturaları sunduğunu kaydeder. AIHM talep edilen bu meblağın tümünün ödenmesi gerektiğini, başvuranın atıfta bulunduğu meblağın, AIHM'nin tespit ettiği ihlali önleme girişimi sırasında meydana geldiği kanısındadır.

AIHM başvuranı toplamda 8.800 EUR maddi tazminat ödemeye mahkum etmiştir.

Manevi tazminat talebine ilişkin olarak, AIHM, başvuranın, davanın koşullarında, belirli ölçüde sıkıntı yaşamış biçiminde değerlendirilebileceği sonucuna varır. Hakkaniyete uygun biçimde değerlendirildiğinde, AIHS'nin 41. maddesinin gerektirdiği biçimde, AIHM, bu başlık altında 1.000 EUR ödenmesine karar verir.

B. Yargılama gideri

Başvuran ayrıca AIHM'de meydana gelen yargılama giderleri için 3.111 EUR talep etmiştir. Taleplerini desteklemek için, kendisiyle avukatı arasında varılan ücret anlaşmasını, İstanbul Barosu'nun 2008 yılı için tavsiye ettiği asgari ücret çizelgesini ve çeviri masraflarına ilişkin faturayı sunmuştur.

Hükümet, haddinden yüksek olduğu gerekçesiyle meblağa itiraz etmiştir.

AIHM'nin içtihadına göre, yargılama giderleri, ancak gerçekliği ve gerekliliği kanıtlandığı ve makul bir meblağ olduğu takdirde başvurana geri ödenir. Bu davada, AIHM, sahip olduğu belgelerdeki bilgiler, davanın karmaşıklığı ve yukarıda belirtilen ölçütler ışığında, başvurana, AIHM'de açılan takibatlar için 2.111 EUR tazminat ödenmesinin makul olduğu sonucuna varmıştır.

C. Gecikme Faizi

AIHM, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı faiz oranına üç puanlık bir artışın eklenmesinin uygun olduğuna karar vermiştir.

BU GEREKÇELERE DAYANARAK AIHM, OYBİRLİĞİYLE

1. Başvurunun geri kalanının *kabuledilebilir olduğuna*;
2. AIHS'nin 10. maddesinin *ihlal edildiğine*;
3. (a) AIHS'nin 44. maddesi'nin 2. fıkrası gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihinde geçerli olan döviz kuru üzerinden Savunmacı Hükümet'in

ulusal para birimine çevrilmek üzere ve miktara yansıtılabilecek her türlü vergi ile birlikte Savunmacı Hükümet tarafından başvurana, izleyen meblağların *ödenmesine*;

- (i) 8800 EUR (sekiz bin sekiz yüz Euro) maddi tazminat ile ödenebilecek her tür vergi;
- (ii) 1000 EUR (bin Euro) manevi tazminat ile ödenebilecek her tür vergi;
- (iii) 2111 EUR (iki bin yüz on bir Euro) yargılama gideri ile başvuranın ödeyebileceği her türlü vergi;

(b) yukarıda belirtilen üç aylık sürenin sona erdiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan marjinal kredi kolaylığı oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz *uygulanmasına*;

4. Başvuranın adil tatmine ilişkin diğer taleplerinin *reddedilmesine*

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar, İngilizce olarak hazırlanmış ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. fıkraları uyarınca 13 Ocak 2009 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Sally Dollé
Zabıt Katibi

Françoise Tulkens
Başkan